

Sygn. akt VII U 1431/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Stachurska
Protokolant:	Joanna Walczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 stycznia 2016r. w W.

sprawy I. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania I. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...)

z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...)

oraz od pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...)

1. odrzuca odwołanie od pisma z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...);

2. oddala odwołanie od decyzji: z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...) oraz z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...).

UZASADNIENIE

I. T. w dniu 10 września 2015r. wniosła do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od pisma z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...), informującego o prawomocności decyzji wznawiającej dodatek pielęgnacyjny, jak i wskazującej na brak podstaw do wypłaty dodatku pielęgnacyjnego za okres wcześniejszy niż podany w decyzji z dnia 19 maja 2015r.

W uzasadnieniu odwołania od decyzji odwołująca wskazała, że wnosi o wznowienie wypłaty dodatku pielęgnacyjnego przed dniem 8 maja 2012r. Nie zgodziła się przy tym z okresem wypłaty świadczenia, co zaistniało nie z jej winy oraz wniosła

o wypłatę świadczenia od daty, od której nastąpiło wstrzymanie wypłaty (odwołanie od pisma ZUS z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...), k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wniósł o odrzucenie odwołania I. T. na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 477⁹ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 965) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Jednocześnie wskazano, że mający zastosowanie art. 477⁹ § 1 k.p.c. stanowi, że odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Ponadto zgodnie z art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. odwołanie powinno zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji, określenie i zwięzłe uzasadnienie zarzutów i wniosków oraz podpis ubezpieczonego. W przedmiotowej sprawie odwołująca złożyła w ZUS odwołanie od decyzji znak: (...). Wskazany znakiem opatrzone zostało jednak pismo, które nie jest decyzją, a odpowiedzią organu rentowego na pismo odwołującej. W świetle powyższego, zdaniem ZUS, nie jest możliwe ustalenie, czy I. T. odwołuje się od konkretnej, czy nawet jakiegokolwiek decyzji organu rentowego. Tymczasem, w ocenie ZUS, zaskarżona decyzja musi zostać zidentyfikowana w postępowaniu odwoławczym, ponieważ dopiero wówczas otwarta zostaje droga sądowa. Wobec powyższego, organ rentowy uznał, że zastosowanie winien znaleźć art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd odrzuci pozew (odwołanie), jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna (odpowiedź ZUS na odwołanie z dnia 29 września 2015r., k. 3-3v a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 9 października 2015r. I. T. wskazała, że odwołuje się od decyzji ZUS z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...) oraz z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...) (pismo procesowe z dnia 9 października 2015r., k. 7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...) oraz z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...) na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że zaskarżoną decyzją z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...), na podstawie art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748), wznowiona została wypłata dodatku pielęgnacyjnego dla I. T.. Natomiast decyzją z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...), zostały przyznane odsetki. We wskazanych decyzjach znajduje się pouczenie o środkach odwoławczych, jednak wnioskodawczyni nie odwołała się do Sądu w ustawowym terminie, bowiem wysłano do niej decyzję z dnia 19 maja 2015r. w dniu 26 maja 2015r. oraz decyzję z dnia 1 czerwca 2015r. w dniu 3 czerwca 2015r. Tymczasem odwołanie wpłynęło do Zakładu w dniu 11 września 2015r. Mając na uwadze fakt, że przekroczenie terminu do wniesienia odwołania ma charakter niewątpliwie nadmierny oraz że odwołująca nie uprawdopodobniła, iż przekroczenie wskazanego terminu nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych, ZUS wniósł o odrzucenie odwołania. Jednocześnie podkreślono, że I. T. w piśmie z dnia 9 października 2015r. wskazała, że odwołuje się między innymi od decyzji z dnia 20 sierpnia 2015r. znak: (...). W/w pismo z dnia 20 sierpnia 2015r. nie jest jednak decyzją, ale odpowiedzią Zakładu na pismo odwołującej z dnia 13 sierpnia 2015r. Zgodnie ze wskazanym wyżej art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, od decyzji ZUS przysługuje odwołanie do właściwego Sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Wobec powyższego, w ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zastosowanie winien znaleźć art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd odrzuci pozew (odwołanie), jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna (pismo procesowe ZUS z dnia 13 listopada 2015r., k. 11-11v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. T. ur. (...), w dniu 23 sierpnia 2004r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę z dnia 23 sierpnia 2004r., t. I, k. 1-3 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 8 listopada 2004r., znak: E (...), przyznał odwołującej emeryturę od dnia 16 października 2004r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego (decyzja ZUS z dnia 8 listopada 2004r., znak: E (...), t. I, k. 4-7 a.r.).

Odwołująca w dniu 28 grudnia 2004r. złożyła wniosek o dodatek pielęgnacyjny. Organ rentowy wydał w dniu 3 czerwca 2005r. decyzję znak: 20/E/10948497, którą przyznał I. T. dodatek pielęgnacyjny do pobieranego świadczenia emerytalnego od dnia 1 grudnia 2004r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek (decyzja ZUS z dnia 3 czerwca 2005r., znak: 20/E/10948497, t. I, k. 8-9 a.r.).

Decyzją z dnia 8 marca 2006r., znak: E (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał od dnia 1 marca 2006r. waloryzacji emerytury przysługującej odwołującej. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2006r., tj. 1.068,14 zł przez wskaźnik waloryzacji 106,20 %. Emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2006r. wyniosła 1.134,36 zł, a od dnia 1 marca 2006r. – 1.105,30 zł. Jednocześnie wskazano, że do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w kwocie 153,19 zł (decyzja ZUS z dnia 8 marca 2006r., znak: E (...), t. I, k. 12-13 a.r.).

Następnie w dniu 9 marca 2007r. organ rentowy wydał decyzję znak: E (...), którą zgodnie z przepisem art. 194a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) ponownie ustalił wysokość świadczenia przysługującego osobie urodzonej po dniu 31 grudnia 1929r. Wskazano przy tym, że ponowne ustalenie wysokości świadczenia polega na obliczeniu emerytury od kwoty bazowej podwyższonej do 94,5 % przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia (decyzja ZUS z dnia 9 marca 2007r., znak: E (...), t. I, k. 14-15 a.r.).

Decyzją z dnia 10 marca 2008r., znak: E (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalił wysokość emerytury I. T. i dokonał jej waloryzacji. Po przeliczeniu emerytura od dnia 1 marca 2008r. wyniosła miesięcznie 1.218,27 zł (decyzja ZUS z dnia 10 marca 2008r., znak: E (...), t. I, k. 16-17 a.r.).

Świadczenie emerytalne I. T. zostało ponownie zwaloryzowane decyzją z dnia 10 marca 2009r., znak: E (...) (decyzja ZUS z dnia 10 marca 2009r., znak: E (...), t. I, k. 18-19 a.r.).

I. T. w dniu 21 czerwca 2010r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych kolejny wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę z dnia 21 czerwca 2010r., t. (...), k. 1-4 a.r.).

Wobec ujawnienia nowych okoliczności mających wpływ na wysokość świadczenia, z urzędu w dniu 13 października 2010r. organ rentowy wydał decyzję znak: E (...), którą przeliczył emeryturę od dnia 1 listopada 2010r., tj. od najbliższego terminu płatności świadczenia. Dodatkowo wskazano, że do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny w wysokości 181,10 zł (decyzja ZUS z dnia 13 października 2010r., znak: E (...), t. I, k. 30-35 a.r.).

Decyzją z dnia 9 grudnia 2010r., znak: ENP/6/(...), organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę od dnia 1 czerwca 2010r., tj. od miesiąca, w którym zgłosiła wniosek (decyzja ZUS z dnia 9 grudnia 2010r., znak: ENP/6/(...), t. II, k. 15-17 a.r.).

W dniu 14 maja 2015r. I. T. zgłosiła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie braku kwoty wypłaconego dodatku pielęgnacyjnego w decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2015r. (informacja z ZUS z dnia 14 maja 2015r., t. II, k. 19 a.r., zeznania I. T., płyta CD, k. 19 a.s.). W związku z tym w dniu 19 maja 2015r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych została ujawniona niedopłata dodatku pielęgnacyjnego. Powodem niedopłaty było błędne przeniesienie świadczenia z (...) do (...) w 2010r. Niedopłata powstała z winy pracownika, powodując błędne ustalenie wysokości świadczenia (notatka o ujawnieniu niedopłaty, t. II, k. 31-32 a.r.).

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...), wznowił I. T. wypłatę dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 maja 2012r., tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano decyzję. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 6 dzień każdego miesiąca. Należność za okres od dnia 1 maja 2012r. do dnia 31 maja 2015r. w kwocie 7.504,33 zł wraz ze świadczeniem za czerwiec w wysokości 2.182,92 zł, po dokonaniu odliczeń, została przekazana na rachunek w banku. Jednocześnie ustalono w decyzji, że od dnia 1 lipca 2015r. emerytura brutto odwołującej wyniesie 1.974,75 zł i przysługuje do niej dodatek pielęgnacyjny w kwocie 208,17 zł (decyzja ZUS z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...), t. II, k. 23-26 a.r., zeznania I. T., płyta CD, k. 19 a.s.). I. T. odwołała się od powyższej decyzji (pismo procesowe z dnia 9 października 2015r., k. 7 a.s.).

W dniu 1 czerwca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: ENP/6/(...), którą przyznał I. T. odsetki od kwoty zaległego dodatku pielęgnacyjnego określonego decyzją z dnia 19 maja 2015r. Jednocześnie w decyzji zaznaczono, że do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 maja 2015r. w kwocie 208,17 zł. (decyzja ZUS z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...), t. II, k. 27-30 a.r., zeznania I. T., płyta CD, k. 19 a.s.). I. T. odwołała się od powyższej decyzji (pismo procesowe z dnia 9 października 2015r., k. 7 a.s.).

Powyższe decyzje odebrane zostały przez odwołującą w datach, które dzielił pewien odstęp czasowy. Odwołująca nie zna jednak dokładnych dat, w których to nastąpiło (zeznania I. T., płyta CD, k. 19 a.s.).

I. T. w dniu 25 czerwca 2015r. złożyła w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego. Ubezpieczona wniosła o ponowne ustalenie wysokości wskazanego świadczenia z uwzględnieniem przeliczonego kapitału początkowego poprzez doliczenie okresu opieki nad dzieckiem/dziećmi po 1,3 % podstawy wymiaru kapitału początkowego za każdy rok tego okresu – z uwzględnieniem pełnych miesięcy (art. 174 ust. 2 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS) (wniosek z dnia 25 czerwca 2015r., t. II, k. 33-36 a.r., zeznania I. T., płyta CD, k. 19 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 25 sierpnia 2015r., znak: ENP/6/(...), przeliczył I. T. emeryturę od dnia 1 czerwca 2015r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 6 dzień każdego miesiąca. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Wyliczona emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Po przeliczeniu kapitału początkowego na koncie, wysokość emerytury I. T. wyniosła $16.540,94 + 404.932,28 / 241,70 = 1.743,79$ zł. Wskazano nadto, że do emerytury przysługuje dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 marca 2015r. w kwocie 208,17 zł (decyzja ZUS z dnia 25 sierpnia 2015r., znak: ENP/6/(...), t. II, k. 37-40 a.r.).

W dniu 13 sierpnia 2015r. I. T. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...), wznowiającej wypłatę dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 maja 2012r., tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano decyzję (wniosek z dnia 13 sierpnia 2015r., t. II, k. 41 a.r., zeznania I. T., płyta CD, k. 19 a.s.).

Odpowiadając na odwołanie z dnia 13 sierpnia 2015r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...)/72/2015 – (...), poinformował ubezpieczoną, że decyzją z dnia 19 maja 2015r. wypłacono jej dodatek pielęgnacyjny od dnia 1 maja 2012r., zgodnie z art. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748), tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek

o ponowne rozpatrzenie sprawy. Jednocześnie poinformowano odwołującą, iż zgodnie

z pouczeniem zawartym w decyzji mogła wnieść odwołanie – na piśmie lub do protokołu – za pośrednictwem organu rentowego do Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji, ale ponieważ nie skorzystała z tego prawa, to decyzja wznawiająca dodatek pielęgnacyjny jest prawomocna (pismo ZUS z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...)/72/2015 – (...), t. II, k. 43-44 a.r.). I. T. odwołała się od wskazanego pisma (odwołanie od pisma ZUS z dnia 20 sierpnia 2015r., znak: (...), k. 2 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym aktach rentowych I. T., jak również w oparciu o zeznania ubezpieczonej (płyta CD, k.19 a.s.), które były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Dowody z dokumentów, w szczególności znajdujące się w aktach rentowych, Sąd ocenił jako wiarygodne, gdyż były zgodne z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny stan faktyczny. Co istotne, strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania I. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 19 maja 2015r., znak: ENP/6/(...) oraz od decyzji

z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...), są niezasadne i podlegały oddaleniu.

Na wstępie, wobec wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania od w/w decyzji, należy wskazać, że Sąd nie podzielił stanowiska Zakładu. Zdaniem Sądu nie może mieć zastosowania art. 477⁹ § 3 k.p.c., ponieważ – wobec faktu, iż wskazane decyzje nie zostały doręczone za potwierdzeniem odbioru – nie ma możliwości ustalenia dat, w jakich I. T. je odebrała. Odwołująca na te okoliczności została dokładnie przesłuchana i nie potrafiła precyzyjnie ani nawet w przybliżeniu określić, w jakich datach przedmiotowe decyzje zostały przez nią odebrane. Ta okoliczność nie może jej jednak obciążać, gdyż to organ rentowy, zgodnie z przepisami k.p.a., winien zadbać o takie doręczenie odwołującej treści decyzji, aby możliwe było ustalenie daty, w jakiej decyzja została odebrana. W rozpatrywanej sprawie tak się jednak nie stało i Sąd nie był w stanie ustalić, w jakiej dacie I. T. odebrała decyzje i od jakiej daty rozpoczął bieg termin na złożenie odwołania. Dodatkowo w sprawie istotne jest, że odwołująca złożyła odwołanie nie 10 września 2015r., ale wcześniej - 13 sierpnia 2015r. Organ rentowy pisma I. T. z w/w daty nie potraktował jako odwołania i udzielił na nie odpowiedzi w piśmie z dnia 20 sierpnia 2015r. Takie działanie organu rentowego nie było jednak prawidłowe, gdyż odwołująca wyraźnie akcentowała, że wyraża wolę zaskarżenia decyzji. Wprawdzie nie oznaczyła, że kieruje swe odwołanie do sądu, ale to nie jest okoliczność, która daje podstawy do pozostawienia odwołania bez nadania mu dalszego biegu. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2013r. „pogląd, że odwołanie musi być adresowane do sądu lub zawierać stwierdzenie, aby w razie "nieuwzględnienia żądania zostało ono przekazane do rozpoznania sądowi", jest nietrafny. Według art. 477⁹ § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.p.c., odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji, a organ rentowy przekazuje niezwłocznie odwołanie wraz z aktami sprawy do sądu z zachowaniem przepisów odrębnych. Jeżeli więc odwołanie spełnia wymagania art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. oraz zostało złożone w sposób i w terminie określonym w art. 477⁹ § 1 k.p.c., to organ rentowy przekazuje je niezwłocznie właściwemu sądowi. Jedynie, gdy organ rentowy uznaje odwołanie w całości za słuszne, to może zmienić

lub uchylić zaskarżoną decyzję i w tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu (art. 477⁹ § 2 zdanie drugiej i trzecie)” (III UK 26/12, LEX nr 1276228).

Wobec powyższego Sąd nie dokonał odrzucenia odwołania I. T. od decyzji z dnia 19 maja 2015r. i 1 czerwca 2015r., tylko przystąpił do ich rozpoznania.

Rozpoznając odwołania Sąd uwzględnił treść art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.), zgodnie z którym dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta uznana została za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, z zastrzeżeniem ust. 4.

I. T. była uprawniona do pobierania dodatku pielęgnacyjnego na mocy decyzji z dnia 3 czerwca 2005r., znak: 20/E/10948497, który Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał do pobieranego świadczenia emerytalnego od dnia 1 grudnia 2004r. Odwołująca w roku 2015 zauważyła, że w decyzji waloryzacyjnej z dnia 1 marca 2015r. organ rentowy nie wskazał kwoty w/w świadczenia, w związku z czym pismem z dnia 14 maja 2015r. zgłosiła się do ZUS o wypłatę zaległych należności. Organ rentowy ujawnił wówczas trwający kilka lat brak wypłaty dodatku pielęgnacyjnego i decyzją z dnia 19 maja 2015r., na podstawie art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748), wznowił jego wypłatę. Przy czym, co istotne w sprawie, I. T. nie otrzymała zaległego świadczenia za cały okres, w którym go nie otrzymywała, a tylko za okres od dnia 1 maja 2012r. Następnie decyzją z dnia 1 czerwca 2015r., znak: ENP/6/(...), zostały odwołującej wypłacone odsetki od dodatku pielęgnacyjnego określonego decyzją z dnia 19 maja 2015r.

Odwołująca wnosila o wypłatę zaległego dodatku pielęgnacyjnego i odsetek za cały okres, w którym dodatek nie był jej wypłacany. Organ rentowy uzasadniając swe stanowisko powołał się m.in. na treść art. 135 ustawy emerytalnej i wskazywał, że na tej podstawie nie było możliwe uwzględnienie w pełni żądania I. T.. Zadaniem Sądu stanowisko organu rentowego było prawidłowe.

Zgodnie z treścią art. 135 ustawy emerytalnej, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu, z uwzględnieniem ust. 2 (ust. 1). W przypadkach określonych w art. 134 ust. 1 pkt 5 wypłatę świadczenia wznowia się od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty (ust. 2). Jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznowia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu (ust. 3).

W rozpoznawanej sprawie zaistniał błąd organu, co było bezsporne. Nie oznacza to jednak, że I. T. ma podstawy do uzyskania wstrzymanego jej dodatku za cały okres. W orzecznictwie, na gruncie powołanego art. 135 ustawy emerytalnej, powszechny jest pogląd, że wypłata wstrzymanego świadczenia z powodu błędu organu rentowego nie może przekroczyć ustawowych 3 lat, liczonych wstecz od miesiąca zgłoszenia wniosku o wznowienie wypłaty lub wydania w tej materii decyzji z urzędu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005r., III UZP 1/05, OSNPUSiSP 2005, nr 24, poz. 395; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002r., II UKN 116/01, OSNPUSiSP 2003, nr 24, poz. 599; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 września 1998r., III AUa 374/98, OSA 1999, z. 3, poz. 16 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995r., III AUr 549/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 64). Przepis art. 135 ustawy emerytalnej nie daje ku temu podstaw, nawet jeśli okres, na który wstrzymano świadczenie – tak jak w rozpatrywanej sprawie – był dłuższy niż 3 lata. W związku organ rentowy zaskarżonymi decyzjami zasadnie wznowił wypłatę dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 maja 2012r., tj. za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano decyzję, a następnie przyznał odwołującej odsetki. Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołań, zgodnie z punktem 2 sentencji wyroku.

I. T. w piśmie z dnia 9 października 2015r. wskazała, że odwołuje się także od decyzji z dnia 20 sierpnia 2015r. znak: (...). Zwrócić jednak należy uwagę, że w/w pismo nie jest decyzją, a odpowiedzią Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na pismo ubezpieczonej z dnia 13 sierpnia 2015r. (data wpływu). Jak stanowi przepis art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Powyższe oznacza, że postępowanie cywilne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest wszczynane wniesieniem przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego. Z tego względu odwołanie wniesione przez I. T. od pisma, które decyzją nie jest, prowadzi do niedopuszczalności drogi sądowej. W konsekwencji na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. odwołanie od pisma z dnia 20 sierpnia 2015r. należało odrzucić, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)